

דעם רבינ'ס אעסיות

ספורי מעשיות
משנים קדמוניות מרבנו
הקדוש רבי נחמן מברסלב
זיע"א
המעשה עם הבחינות

מעשה י"א
מבן מלך ובן שפחה
שנתחלפו (3)
גליון 69

שבת שלום קוראים יקרים

בהמשך המעשה השביעי, אנו רואים שכל התחלת הישועה של בן המלך האמתי, הייתה מהתבודדות אחת! אפשר ללמוד מזה מעט, טפה מן הים לפי הבנתנו, עד כמה גדול כחה של שעה התבודדות. אם זוכים והלב מתעורר, זה יכול לשנות את כל מהלך חייו של האדם מהקצה אל הקצה.

"בתוך כך נעשה לילה ודבר קזה עדין לא עבר עליו, שיצטרף ללון יחידי בלילה בתוך עבי היער קזה" גם כאן מרמז לנו רבנו ז"ל על עצת ההתבודדות, אך כבר יש כאן עלית מדרגה - להתבודד בלילה לבדו ביער. כמו שרבנו מלמד אותנו שעקר ההתבודדות הוא בלילה, בעת שהעולם פנוי מטרידת העולם הזה... "וגם צריכין שיהיה ההתבודדות במקום מיוחד, דהיינו חוץ מהיער בדרך יחידי, במקום שאין הולכים שם בני אדם". (לקו"מ נ"ב) כדי לבטל גשמיותו, את המדות הרעות שהתרגל בהם כשחשב בטעות שהוא בן שפחה, צריך להתבודד בלילה. שם ביער לבד, רחוק מן הישוב, נמאסים כל התאוות שנפל בהם מרב יאוש, ומתחיל להתעורר רצון ונגעגוע למי שאני באמת...

ולמרות כל זאת "בבקר הסתפל, וראה והנה הבהמות עומדים סמוכים אצלו!" אחרי הלילה ביער, כשכבר זכה לקיים הנעור בלילה, ובאמת מרגיש התעוררות והתעלות גדולה, אחר כך מגיע הבקר, והוא שוב חוזר לישוב, לביתו, ללמודו, או לפרנסתו, ואז הוא רואה שהבהמות סמוכים אצלו... הכל אותו הדבר... כל הבהמיות שלו, שאלו התאוות וההרגלים הלא טובים חוזרים אליו בחזרה. שוב הוא כועס, שוב הוא מתבטל, אוי נויי, מה קורה כאן? כל עבודת הלילה הייתה לריק?! יהודי שואל את עצמו, איך זה יכול להיות שבלילה הרגשתי כל כך את מציאות ה', אין עוד מלבדו, ומלא כל הארץ כבודו, ומיד בהגיע

הבקר, אני שוב רודף ומתנגע אחרי הפרנסה? מי אני - בן מלך או בן שפחה?

אלא שכאן במעשה מרמז לנו רבנו ז"ל נקדה חשובה מאד. לא להבהל אם אנו רואים שלא התקדמנו ביראת ה', שלא השתנינו באמת כמו שרצינו, כי אנו רואים שעל ידי שבן המלך רדף אחרי הבהמות, הוא נכנס כל פעם עוד יותר לעמק היער עד שמצא את הבן שפחה האמתי, וגם מצא את איש היער שזה מרמז על הצדיק אמתי. שאמר לו: "חבל לך לרדף אחרי העונות! פי אין זה בהמות כלל, רק העונות שלך הם מוליכים אותך" ... נמצא שזו הדרך העולה אל בית ה', זו לא טעות, או בעיית אישיות קשה... אלא כך זה עובד! בהתחלה עד שזוכים לתשובה אמיתית, ולהתקדש כראוי, עדין חוזרים שוב ושוב לאותם קטניות ורצונות בהמיים ונמוכים. רק מי שלא נבהל, וזוכר את "הפלל והעקר - שלא יתפחד כלל" ומאמין בתמימות "כי השם יתברך מלא רחמים ורוצה בעבודתך מאד", (ליקו"מ מ"ח) יזכה למצא את גדלתו האמתית, כי ה' אוהב ורוצה מאד בעבודתנו, למרות כל הנפילות והבלבולים, כי מי כמוהו יודע יצרנו, וכל מעברינו.

ברבות הימים יבוא הרגע שיתעוררו רחמי ה' עלינו, בו יאסף ה' יתברך את כל ההתגבריות שלנו, את כל ההחלטות להרים את עצמנו מהיאוש, לקום מתוך השכר ולהתחיל מהתחלה, כמו שרבנו ז"ל מחזק אותנו: "ודע, שכל התנועות וההתקנות, שאתה נהק ונתקת בכל פעם איזה מעט מן גשמיות לעבודתו יתברך, כלם מתקבצים ומתחברים ומתקשרים ובאים לעזרתך בעת הצורך" (ליקו"מ מ"ח) כל מה שעובר עליך הוא חלק מהדרך שלך להתגלות, ומי שיחזיק את עצמו, ולא יתאש, יזכה לבסוף לראות בישועת ה', אשרי לו.

שבת שלום ומבךך!

בבקר הסתפל...

בתוך כך נעשה לילה... ונתישב בדעתו, ועלה על איזה אילן...

ספורי מעשיות משנים קדמוניות - מעשה י"א מן מלך ובן שפחה שנתחלפו (3) שפחה רבנו נחמן מברסלב זיע"א

היתה חוכא גדולה מאד מאד, עד שהיה האילן מזדעזע ומתנענע מן הקול. והוא נתבהל ונתפחד מאד מאד מזה. ואמר לו השני: (הינו זה האדם שמצא שם על האילן ששכב שם מקדם) שוב אין אני מתפחד כלל מזה. כי כבר אני לן כאן זה כמה לילות, ובכל לילה סמוך אל היום נשמע קול החוכא הזה, עד שכל האילנות רועשים ומזדעזעים. ונתבהל מאד ואמר לחברו: הדבר נראה שזהו מקום הידועים. כי בשוב לא נשמע קול חוכא כזה. כי מי שמע קול חוכא על כל העולם?

ואחריכך נעשה תכף יום. והסתכלו, ויראו והנה הבהמות של זה עומדים, וגם הסוס של זה עומד. וירדו, והתחילו לרדף. זה אחר הבהמות, וזה אחר הסוס. והבהמות היו בורחים להלן יותר, והוא רודף וכו' כנ"ל. וכן השני רדף אחר הסוס והסוס בורח, עד שנתרחקו ונתעו זה מזה.

בתוך כך מצא שק עם לחם. וזה חשוב בנדאי מאד מאד במדבר. ולקח השיק על כתפו, והלך אחרי הבהמות.

בתוך כך פגע באדם אחד ונתבהל מתחלה. אך אף-על-פי כן היה לו לנחמה קצת, מאחר שמצא פאן אדם. ושאל אותו האדם: "איך באת לכאן?" חזר הוא ושאל את האדם הזה: "איך באת אהך לכאן?" השיב לו: "אני, אבותי ואבות אבותי נתגדלו כאן. אך אהך, איך באת לכאן, כי לכאן לא יבוא כלל שום אדם מן הישוב."

ונתבהל, כי הבין שאין זה אדם כלל. מאחר שאומר שאבות אבותי נתגדלו כאן, ואדם מן הישוב אינו בא לכאן. על כן הבין שבנדאי אין זה אדם כלל. אף-על-פי כן לא עשה לו כלל וקרבו. (הינו שזה האדם היער לא עשה שום רעה לזה שהלך אחרי הבהמות, שהוא בן המלך האמת שנתחלף כנ"ל) ואמר לו: (הינו אדם היער לבן המלך האמת) מה אהך עושה כאן? השיב לו שהוא רודף אחר הבהמות כנ"ל. אמר לו

בבקר הסתפל, וראה והנה הבהמות עומדים סמוכים אצלו! וירד מן האילן והלך לתפסם, וברחו להלן. והלך אחריהם יותר, וברחו יותר. והיו הבהמות מוצאים שם איזה עשבים ועמדו לרעות ולאכל. והיה הולך לתפסם, וברחו. וכן היה הולך אחריהם והם בורחים, הולך אחריהם והם בורחים, עד שבא בתוך עבי היער מאד, שהיה שם חיות שאינם מתיראים מאדם כלל, כי הם רחוקים מן הישוב.

ושוב נעשה לילה. ושמע קול נהמת החיות ונתירא מאד. וירא והנה עומד שם אילן גדול מאד מאד. ועלה על אותו האילן. בבואו על האילן, וירא והנה שוכב שם בן אדם, ונתירא. אך אף על פי כן היה לו לנחמה, מאחר שמצא פאן בן אדם.

ושאלו זה את זה: "מי אהך, בן אדם?" "מי אהך, בן אדם. מאין באת לכאן" ולא היה רצונו לספר לו מה שעבר עליו. והשיב לו: על ידי הבהמות. שהייתי רועה בהמות, ותעו שתי בהמות לכאן, ועל ידי זה באתי לכאן כנ"ל. ושאל הוא את האדם שמצא שם על האילן: מאין באת אהך לכאן? השיב לו: אני באתי לכאן על ידי הסוס. שהייתי רוכב על הסוס, ועמדתי לפוש, והלך הסוס ותעה בתוך היער. והייתי רודף אחריו לתפסו, והוא ברח יותר, עד שבאתי לכאן.

ונתחברו שם יחד שיהיה להם צותא חדא. ודברו ביניהם, שאפלו כשיבואו לישוב, יהיו גם-כן ביחד בצותא חדא. ולנו שם שניהם. ושמעו קול נהמת החיות שהומים ושואגים מאד.

לפנות בקר שמע קול חוכא גדולה מאד מאד, על פני כל היער, שהיתה מתפשטת קול החוכא על כל היער, כי

הָאָדָם הַנִּזְכָּר: חָדַל לָהּ לְרַדֵּף אַחֲרֵי הָעוֹנוֹת! כִּי אֵין זֶה בְּהֵמוֹת כָּלֵל, רַק הָעוֹנוֹת שֶׁלָּהּ הֵם מוֹלִיכִים אוֹתָהּ כָּהֵן. דִּי לָהּ. כִּבְר קִבְלַת אֶת שֶׁלָּהּ, הֵינּוּ הָעֵנֶשׁ שֶׁלָּהּ כִּבְר קִבְלַת, וְעַתָּה חָדַל לָהּ מִלְרַדֵּפָם עוֹד.

בּוֹא עִמִּי וְתִבּוֹא לְמָה שֶׁיֵּאוֹת לָהּ וְהִלָּךְ עִמּוֹ. וְנִתְיָרָא לְדַבֵּר עִמּוֹ וּלְשַׁאֲלוֹ. כִּי אָדָם כָּזֶה, פֶּן יִפְתַּח פִּיּוֹ וַיִּבְלַעֲנּוּ. (הֵינּוּ שׁוֹהַ הַבֶּן הַמֶּלֶךְ הָאֲמֵת הֵלֶךְ עִם הָאָדָם הַיָּעַר הַזֶּה, וְהָיָה מִתְיָרָא לְדַבֵּר עִמּוֹ וּלְשַׁאֲלֵהוּ אוֹתוֹ דְּבָר, פֶּן יִפְתַּח פִּיּוֹ וַיִּבְלַעֲנּוּ. כִּי הִבִּין שֶׁאֵין זֶה אָדָם כָּלֵל) וְהִלָּךְ אַחֲרָיו.

בְּתוֹךְ כֶּה פָּגַע אֶת חֲבֵרוֹ שֶׁרָדַף אַחֲרָיו הַסּוֹס כַּנִּזְכָּר. וְתִכְרַף כְּשֶׁרָאָהּוּ רָמַז לוֹ: תִּדְעֵה, שֶׁאֵין זֶה אָדָם כָּלֵל, וְלֹא תִשָּׂא וְתִתֵּן עִמּוֹ כָּלֵל. כִּי אֵין זֶה אָדָם כָּלֵל! וְהִלָּךְ מִיָּד וְלָחַשׁ לוֹ בְּאֲזָנוֹ כֹּל זֶה. שֶׁאֵין זֶה אָדָם כָּלֵל, וְכוּ' כַּנִּזְכָּר.

וְהַסְתַּמְלַל חֲבִירוֹ, (הֵינּוּ הָאָדָם שֶׁל הַסּוֹס) וַיִּרְא וְהִנֵּה שִׁק עִם לָחֶם עַל כַּתְפוֹ. וְהִתְחִיל לְהִתְחַנֵּן לוֹ: אַחֵי! זֶה כַּמָּה יָמִים שֶׁלֹּא אֲכַלְתִּי, תֵּן לִי לָחֶם! הִשִּׁיב לוֹ: כָּאֵן בְּמִדְבָּר אֵין מוֹעִיל שׁוֹם דְּבָר, כִּי תִי קוֹדֵמִין וְאֲנִי צָרִיף הִלָּחֶם בְּשִׁבְלִי.

וְהִתְחִיל לְהִתְחַנֵּן לוֹ וּלְבַקֵּשׁ מְאֹד: אֲתָן לָהּ מָה שֶׁאֲתָן (אֵף בּוֹדָאֵי אֵין מוֹעִיל שׁוֹם מֵהָר וּמִתָּן בְּעַד לָחֶם בְּמִדְבָּר) הִשִּׁיב לוֹ: מָה תִתֵּן לִי, כִּי מָה תוּכַל לָתֵת לִי בְּעַד לָחֶם בְּמִדְבָּר. הִשִּׁיב לוֹ: (הֵינּוּ זֶה שֶׁבִקֵּשׁ הִלָּחֶם, שֶׁהוּא הָאָדָם שֶׁל הַסּוֹס, הִשִּׁיב לָאָדָם שֶׁל הַבְּהֵמוֹת, שֶׁהוּא בֶן הַמֶּלֶךְ הָאֲמֵת) אֲתָן לָהּ כָּל עֲצָמִי, שֶׁאֲמַכֵּר אֶת עֲצָמִי לָהּ בְּעַד לָחֶם.

וְנִתְיָשֵׁב: (הֵינּוּ הָאָדָם שֶׁל הַבְּהֵמוֹת נִתְיָשֵׁב בְּעֲצָמוֹ) לְקִנּוֹת אָדָם, כִּדָּאֵי לִתְּנָן לוֹ לָחֶם! וְקִנְיָה אוֹתוֹ לְעֵבֶד עוֹלָם. וְנִשְׁבַּע לוֹ בְּשִׁבוּעוֹת שֶׁיְהִיָּה לוֹ עֵבֶד עוֹלָם גַּם כְּשֶׁיָּבֹאוּ לִישׁוּב, וְהוּא יִתֵּן לוֹ לָחֶם. דִּהֵינּוּ, שֶׁיֵּאָכְלוּ יַחַד מִן הַשִּׁק עַד שֶׁיִּכְלָה הִלָּחֶם.

וְהִלְכּוּ יַחַד אַחֲרֵי הָאָדָם הַיָּעַר הַנִּזְכָּר. וְזֶה הָעֵבֶד הוֹלֵךְ אַחֲרָיו (הֵינּוּ זֶה הָאָדָם שֶׁל הַסּוֹס שֶׁנִּמְכַר לְעֵבֶד לְהָאָדָם שֶׁל הַבְּהֵמוֹת, הֵלֶךְ אַחֲרָיו אַחֲרֵי הָאָדָם שֶׁל הַבְּהֵמוֹת. וּשְׁנֵיהֶם הִלְכּוּ אַחֲרֵי אָדָם הַיָּעַר) וְעַל יָדֵי זֶה הִקַּל עָלָיו קִצְתָּ. כְּשֶׁהָיָה צָרִיף לְהַגְבִּיָּה אֵיזָה דְּבָר

אוֹ אֵיזָה עֲנִיָּן אַחֲרָיָהּ מִצְוָה עַל עֲבָדוֹ (הֵינּוּ עַל זֶה הָאָדָם שֶׁל הַסּוֹס שֶׁנִּמְכַר לוֹ לְעֵבֶד) שֶׁיִּגְבִּיָּהּ לוֹ וְשִׁיעֶשֶׂה לוֹ חֲפָצוֹ.

וְהִלְכּוּ יַחַד אַחֲרֵי אָדָם הַיָּעַר הַנִּזְכָּר. וּבָאוּ לְמָקוֹם שֶׁהָיוּ שָׁם נַחְשִׁים וְעִקְרָבִים וְנִתְפַחַד מְאֹד. וּמִחַמַּת הַפֶּחַד שָׁאֵל אֶת הָאָדָם הַיָּעַר: אֵיךְ נִעְבַר כָּאֵן?! הִשִּׁיב לוֹ. הִלָּא גַם זֶה יִפְלֹא (אֲלֹא מֵאֵי) אֵיךְ תִּכְנַס וְתִבּוֹא לְבֵיתִי?! וְהִרְאָהוּ אֶת בֵּיתוֹ שֶׁעוֹמֵד בְּאוֹר. וְאֵיךְ תִּכְנַס בְּבֵיתִי?! וְהִלְכּוּ עִם הָאָדָם הַיָּעַר הַנִּזְכָּר, וְהִעֲבִיר אוֹתָם בְּשָׁלוֹם. וְהִכְנִיסָם לְבֵיתוֹ וְהִאֲכִילָם וְהִשְׁקָם. וְהִלָּךְ לוֹ.

וְזֶה (הֵינּוּ בֶן הַמֶּלֶךְ הָאֲמֵת שֶׁהוּא הָאָדָם שֶׁל הַבְּהֵמוֹת) הָיָה מְשַׁמֵּשׁ עִם עֲבָדוֹ הַנִּזְכָּר כְּכֹל אֲשֶׁר הָיָה צָרִיף. וְחָרָה לְהָעֵבֶד מְאֹד, עַל אֲשֶׁר נִמְכַר לְעֵבֶד בְּשִׁבְלִי שְׁעָה אַחַת שֶׁהָיָה צָרִיף לָחֶם לְאָכֹל. כִּי עַתָּה יֵשׁ לָהֶם מָה לְאָכֹל. וְרַק בְּשִׁבְלִי שְׁעָה אַחַת, יְהִיָּה עֵבֶד עוֹלָם.

וְהָיָה מִתְאַנַּח וְגוֹנֵחַ: אֵיךְ בָּאתִי לְמִדְּהָ כָּזוֹ, לְהִיּוֹת עֵבֶד. שָׁאֵל לוֹ: (הֵינּוּ בֶן הַמֶּלֶךְ הָאֲמֵת שֶׁהוּא הָאָדָם שֶׁל הַסּוֹס) שְׁלוֹ שָׁאֵל אוֹתוֹ) וּבְאֵיזָה גְדֻלָּה הָיִיתָ, שֶׁאֲתָה מִתְאַנַּח עַל שִׁבְאָתָה לְמִדְּהָ זוֹ? הִשִּׁיב לוֹ וְסִפֵּר לוֹ, אֵיךְ שֶׁהוּא הָיָה מֶלֶךְ, וְהָיוּ מְרַנְּנִים עָלָיו שֶׁנִּחְלַף וְכוּ', כַּנִּזְכָּר. (כִּי בְּאֲמֵת זֶה הָאָדָם שֶׁל הַסּוֹס, הוּא הוּא הַמֶּלֶךְ הַנִּזְכָּר אֲשֶׁר בְּאֲמֵת הוּא בֶן הַשִּׁפְחָה כַּנִּזְכָּר) וְגִרְשׁ אֶת חֲבֵרוֹ כַּנִּזְכָּר. וּפְעַם אַחַת בָּא עַל דְּעֵתוֹ שֶׁלֹּא טוֹב עֲשֵׂה וְנִתְחַרַט וְכוּ'. וְהָיוּ בָּאִים עָלָיו חֲרָטוֹת תָּמִיד עַל הַמַּעֲשֵׂה הַרְעָה וְהַעוֹלָה הַגְּדוֹלָה שֶׁעָשָׂה נֶגֶד חֲבֵרוֹ.

פְּעַם אַחַת חָלַם לוֹ, שֶׁהִתְקוֹן שָׁלוֹ הוּא, שִׁישְׁלִיף אֶת הַמְּלוּכָה, וַיִּלָּךְ לְמָקוֹם שֶׁעֵינָיו יִשְׂאוּ אוֹתוֹ, וּבְזֶה יִתְקַן חֲטָאוֹ וְלֹא רָצָה לַעֲשׂוֹת כְּזֹאת, אֵף הָיוּ מְבַלְבְּלִין אוֹתוֹ תָּמִיד חֲלוּמוֹת הִלְלוּ, שִׁיעֶשֶׂה כַּנִּזְכָּר, עַד שֶׁנִּגְמַר בְּדַעְתּוֹ, שִׁיעֶשֶׂה כָּהֵן, וְהִשְׁלִיף אֶת הַמְּלוּכָה, וְהִלָּךְ בְּאֲשֶׁר הֵלֶךְ, עַד שֶׁבָּא לְכָאֵן, וְעַתָּה יְהִיָּה עֵבֶד. וְזֶה שֶׁמַּע אֶת כָּל זֶה וְשִׁתַּק (הֵינּוּ זֶה הַבֶּן מֶלֶךְ הָאֲמֵת, שֶׁהוּא הָאָדָם שֶׁל הַבְּהֵמוֹת, שֶׁמַּע כָּל זֶה שֶׁסִּפֵּר לוֹ הָאָדָם שֶׁל הַסּוֹס, שֶׁהוּא עֲכָשׁוֹ עֲבָדוֹ וְשִׁתַּק) וְאָמַר: אֲרָאָה וְאֲתִישֵׁב אֵיךְ לְנַהֵג עִם זֶה.

שם _____
 טלפון _____
 עיר _____

דעם רבינ'ס מעשיות

מבחן בספורי מעשיות

מעשה י"א (3) - מבן מלך וכן שפחה שנתחלפו

- י. את מי פגע בן המלך אמיתי שם?
 אדם, שאבותיו נתגדלו שם ביער
 את שומר היער
 את אביו
- יא. מה ענה לו כשאמר לו בן המלך אמיתי שהוא רודף אחרי הבהמות שלו?
 חדל לך לרדוף אחר הסוס
 חדל לך לרדוף אחרי העוונות
 חדל לך לרדוף אחרי הבהמות
- יב. בעד מה נתן בן המלך אמיתי לחבירו לחם?
 שיהיה לו לעבד עד שיגיעו לישוב
 שיהיה לו לעבד עולם
 שיתן לו הרבה מעות
- יג. היכן היה עומד ביתו של האדם היער?
 על האילן
 באויר
 בשמים
- יד. איך נכנסו לביתו של האדם היער?
 קפצו לשם והגיעו
 אחד עלה על השני
 אדם היער העביר אותם לשם
- טו. מה חרה להעבד כשהגיעו לביתו של האדם היער והאכילם?
 על אשר נמכר לעבד בשביל שעה אחת שהיה צריך לחם
 על זה, שחבירו מצא את הלחם, ולא הוא
 על הסוס שנאבד לו
- טז. מה סיפר העבד לבן המלך אמיתי?
 שהוא היה מלך ומרננים עליו שנחלף, וגירש את חבירו (בן המלך האמיתי)
 שהיה באים עליו חרטות על המעשה שעשה נגד חבירו וחלם שישליך את המלוכה וילך למקום שעניו ישאו
 שתי התשובות נכונות
- יז. מה אתה לומד מהסיפור בינתיים?
 שלא צריך לרדוף אחרי עבודות קשות
 שצריך להמתין עד שהישועה תגיע
 שאני בן ה_____.

- א. מה עשה בן המלך אמיתי בבוקר כשראה שהבהמות עומדים סמוכים אצלו?
 ירד מן האילן לתפסם וברחו להלן
 תפס אותם וקשר אותם לאילן
 הפך אותם
- ב. את מי מצא בן המלך אמיתי על האילן?
 הסוחר
 בן אדם
 חבירו
- ג. מה ענה בן המלך האמיתי כששאל אותו מאין באת לכאן?
 על ידי הבהמות שתעו
 על ידי הסוס שתעה
 על ידי סוחר אחד
- ד. מה דברו ביניהם?
 שאפילו כשיבואו לישוב יהיו גם כן ביחד
 שאין צורך לרדוף אחרי הבהמות והסוס
 חיזקו אחד את השני
- ה. מה שמעו שם לפנות בוקר ביער?
 קול נהמת החיות
 קול חוכא (צחוק) גדול מאוד
 קול שיר הציפורים
- ו. מה קרה להאילנות מקול החוכא (צחוק)?
 נזדעזעו
 נפלו
 נשברו
- ז. מה ראו שוב כשנעשה יום?
 הבהמות
 הסוס
 שתי התשובות נכונות
- ח. מה עשו?
 ירדו והתחילו לרדוף אחריהם
 בן המלך ירד לבדו לרדוף אחריהם
 בן אדם השני ירד לבדו לרדוף אחריהם
- ט. מי מצא במדבר את השק לחם?
 בן המלך האמיתי
 בן אדם השני שהיה שם
 שתייהם יחדיו

בהצלחה!!!

ספורי מעשיות שסיפר רבינו הקדוש הם קודש קדשים וכונתו ז"ל הייתה כדי לעורר אותנו משנתנו הרוחנית, וללמד אותנו דעת ודרך ישרה לעבודת השם יתברך בהתעוררות הלב, כמו שאמר רבינו: ש"ספורי מעשיות שלו מסוגלים לעורר מהשינה", ולמען דעת אשר בכל תיבה ותיבה מאלו המעשיות טמונים סודות התורה טמירים ונעלמים, כנשמע מפיו הקדוש בעצמו, ואפילו איש פשוט אשר יקרא אותם יכול להוציא לעצמו מוסר והתעוררות להשם יתברך